

Arrest

nr. 102 309 van 3 mei 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 18 januari 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 december 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 maart 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 april 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. VERKEYN loco advocaat S. MICHOLT en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart dat u de Iraakse nationaliteit bezit en dat u een soennitische inwoner bent van Jalalwa, provincie Diyala. Na uw huwelijk (1995) woonde met uw echtgenote en uw vier kinderen in de Wahda-wijk. In de jaren '80 studeerde u aan de militaire academie. Nadat u in 1988 was afgestudeerd, werkte u tot 2003 als militair bij het Iraakse leger. Doorheen de jaren klom u op tot de rang van Muqaddam Rukun ('Luitenant-kolonel'). Net voor de val stond u in voor de bewaking van de olievelden van Basra. Na de val opende u een winkel en nadien kocht u een generator waarmee u de buurt van stroom voorzag. Sinds 2004 en tot kort voor uw vertrek uit Irak heeft u bij diverse internationale ngo's gewerkt, waaronder de Danish Relief Council, de Barnamaj Al Mushtanaq Al madani Al Iraq en de Al Erada Organisation of Relief and Development.

Eind september 2011 nam u in Erbil deel aan de "Conference on the Situation of Human Rights Defenders in Iraq". U ontmoette er de politicus Saadeq Al Labaan, de afgevaardigde van premier Maliki. U sprak met hem over de mensenrechtenschendingen in Diyala waarvoor de overheid verantwoordelijk was en u sprak over de moeilijkheden die de militairen van het voormalige regime ondervinden om werk te vinden in de ngo-sector. Enkele dagen na de conferentie was uw directeur op de hoogte van het gesprek dat u met Saadeq Al Labaan had. U maakte zich ongerust over het feit dat dit nieuws aan uw baas was doorgespeeld. Op 4 november 2011 ging u naar het gebouw waar uw generator stond. Een van uw werknemers, (H.), kwam naar u toe en vertelde dat hij de politie bij uw huis had gezien. U wist dat de overheid twintig dagen eerder was begonnen aan een campagne waarbij militairen van het voormalige regime werden opgepakt en u legde onmiddellijk de link met het politiebezoek. U besloot in het huis van (H.) en zijn broer (A.) onder te duiken en daar de situatie af te wachten. Wat later werd u opgebeld door uw echtgenote. Ze vroeg waar u was en u zei dat u in Baquba verbleef. Daarna hing uw echtgenote onmiddellijk op, waaruit u afleidde dat ze onder druk van de agenten moest bellen. Nog diezelfde avond vielen leden van de overheid het huis van uw nicht in Baquba binnen, op zoek naar u. In de dagen na de inval bleef u in het huis van (H.) en (A.), uw twee werknemers bij de generator. Op 7 november 2011 vertrok u samen met uw gezin naar het huis van uw oom, tevens uw schoonvader, in de Mashtal-wijk in Bagdad. Op 20 november 2011 doorzochten leden van de Iraakse overheid het huis van uw ouders. Ze waren naar u op zoek en toen ze u niet vonden namen ze uw jongste broer (M.) mee voor gehoor. Hij werd enkele uren ondervraagd over uw verblijfplaats en hij werd nadien vrijgelaten. Aan zijn ondervragers had (M.) verteld dat u in het buitenland was en dat uw gezin bij uw schoonfamilie in Bagdad verbleef. Op 2 december 2011 vluchtte u per wagen naar Erbil. Nog dezelfde dag vloog u vanuit Erbil naar Istanbul. Op 5 december 2011 werd u per vrachtwagen naar Europa aan. U kwam op 12 december in België aan en u vroeg de volgende dag, op 13 december 2012, asiel aan. Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor: foto identiteitskaart dd. 04/11/(onleesbaar), foto nationaliteitsbewijs dd. 09/06/1986, foto woonkaart, foto voedselrantsoenkaart, kopie diploma journalistiek, attest Al Raay-krant dd. 21/09/2011, foto's militaire carrière, militaire badge, foto's tijdens werk in de ngo-sector, attest El Erada Organization of Relief and Development dd. 06/02/2012, originele badge deelname aan "Conference on the Situation of Human Rights Defenders in Iraq", foto's van diverse badges en certificaten uit de ngo-wereld, bewijs binnenkomst Noord-Irak dd. 02/12/2011, foto gezin.

B. Motivering

Na een grondige analyse van uw asielaanvraag heeft het Commissariaat-generaal beslist dat u niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus. U slaagt er namelijk niet in om een vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève, of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. En dit omwille van volgende redenen:

U kan het Commissariaat-generaal er niet van overtuigen dat u wordt gezocht door de Iraakse veiligheidsdiensten met het oog op een individuele vervolging. Het Commissariaat-generaal stelt zich namelijk vragen bij de door u geschetste gang van zaken (zie CGVS, p.4, 15, 23). U verklaart dat de Iraakse veiligheidsdiensten, u weet niet welke (zie CGVS, p.19, 19-20), uw broer (M.) op 20 november 2011 hebben ondervraagd. (M.) zei hen dat u het land had verlaten en vertelde hen dat uw gezin ondertussen bij uw schoonouders in Bagdad verbleef (zie CGVS, p.15-16). Om te beginnen is het merkwaardig dat uw broer het adres van uw schoonouders aan de veiligheidsdiensten doorgaf terwijl hij wist dat u op hetzelfde adres verbleef (zie CGVS, p.17). U beweert dat uw broer de veiligheidsdiensten op het verkeerde been wou zetten (zie CGVS, p.17). Dat hij in zijn poging de veiligheidsdiensten een hak te zetten een duidelijk allusie maakte op uw schuilplaats komt bijgevolg weinig aannemelijk over. Men mag namelijk meer voorzichtigheid verwachten van uw broer. Zeker omdat u een context schetst waaruit moet blijken dat u een risico op vervolging liep. U verklaart dat er een golf van arrestaties onder voormalige militairen aan de gang was (zie CGVS, p.15, 16) en dat de Iraakse veiligheidsdiensten voordien naar u op zoek waren gegaan, getuige daarvan de huiszoeking van 4 november 2011 (zie CGVS, p.15-16). Bovendien waren de Iraakse veiligheidsdiensten het huis van uw nicht in Baquba binnengevallen nadat ze getipt waren dat u in het huis aanwezig was (zie CGVS, p.15). Dat uw broer in die omstandigheden de Iraakse veiligheidsdiensten op impliciete wijze hielp om u op het spoor te komen (zie CGVS, p.16), is dan ook weinig overtuigend. Dat uw broer de echte schuilplaats van uw gezin doorgaf om te vermijden dat de Iraakse veiligheidsdiensten hem als een leugenaar zouden bestempelen (zie CGVS, p.17), kan bezwaarlijk als een geldig excuus worden beschouwd.

Nog meer merkwaardig is uw bewering dat u na de ondervraging van uw broer op 20 november 2011, nog tot 2 december 2012 op hetzelfde adres in Bagdad verbleef (zie CGVS, p.4). Nochtans verwachtte u dat de veiligheidsdiensten op ieder moment het huis van uw schoonouders konden binnenvallen. U leidde dat af uit de huiszoeking bij uw nicht in Baquba (zie CGVS, p.15-16). Het klemt

dat u in die omstandigheden en ondanks die vrees, nog langer dan tien dagen op hetzelfde adres verbleef en dat uw gezin er ook na uw vertrek bleef wonen (zie CGVS, p.6-7). Dergelijk gedrag is niet compatibel met de ernst van de door u ingeroepen feiten (zie CGVS, p.17) en doet in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid uw vrees voor vervolging.

Vervolgens moet worden vastgesteld dat u, hoewel u beweert te worden vervolgd door de Irakese autoriteiten, er bent in geslaagd om met uw eigen documenten de grens naar KRG-gebied over te steken en vanuit Erbil met uw eigen documenten per vliegtuig het land te verlaten. Dat u zich telkenmale aanbiedt bij de autoriteiten, de ene keer om naar KRG-gebied te gaan, de andere keer om het land te ontvluchten, valt bezwaarlijk te rijmen met uw bewering dat u wordt vervolgd door de Irakese autoriteiten. U geeft geen afdoende verklaring waarom er in uw geval geen probleem zou zijn om via deze weg het land legaal te verlaten. U verklaart louter dat het KRG gebied los staat van de centrale regering (CGVS p.24). Het KRG-gebied maakt echter deel uit van Irak. Bovendien blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt dat er grondige identiteitscontroles worden uitgevoerd aan de grens en dat er een verdachtenlijst wordt gehanteerd voor staatsgevaarlijke, gezochte personen wat ertoe leidt dat, iemand die op deze lijst voorkomt, aan de grens wordt gearresteerd. Dat u toch het risico zou nemen door u telkenmale aan te melden bij de controles en het feit dat u telkens zonder enig probleem wordt doorgelaten, overtuigt dan ook allerminst van de door u ingeroepen vrees.

Bovendien is het opvallend dat de veiligheidsdiensten het huis van uw schoonouders nadien ongemoeid lieten (zie CGVS, p.17) en dat er na 20 november 2011 geen indicaties waren waaruit bleek dat de Iraakse veiligheidsdiensten u of uw familieleden viseerden (zie CGVS, p.2, 4, 6, 16, 24). Dit alles wijst allerminst op een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Als de autoriteiten u daadwerkelijk viseerden, kan er van worden uitgegaan dat ze meer stappen zouden hebben gezet om u effectief op te sporen. Dat ze zelfs niet naar het huis van uw schoonouders, terwijl uw broer had gezegd dat uw gezin daar verbleef, getuigt allerminst van uw bewering dat ze zochten.

Verder is het weinig aannemelijk dat u samen met uw gezin in een gewone personenwagen naar Bagdad vluchtte, goed wetende dat er onderweg identiteitscontroles mogelijk waren (zie CGVS, p.15, 23). Als u vreesde dat uw naam stond geseind, mag men verwachten dat u meer voorzichtigheid aan de dag zou leggen om uw eigen veiligheid en die van uw gezin te garanderen. Dat u er op vertrouwde dat men u niet zou controleren omdat u bij zonsondergang vertrok, u met uw gezin reisde en het offerfeest begonnen was, weegt niet op tegen de ernst van de door u aangehaalde vrees.

Het is verder opmerkelijk dat u, terwijl u geseind staat, uw familie met uw identiteitsdocumenten administratieve zaken liet afhandelen (zie CGVS, p.11). Dat u uw familie gebruik laat maken van uw identiteitskaarten en uw identiteitsgegevens bij door de staat georganiseerde procedures, in casu kentekens van de wagen of het afhalen van een voedselrantsoenkaart, komt in de door u geschetste context eerder vreemd over. Door zich met documenten van een gezochte persoon aan te melden bij de autoriteiten, zouden trouwens ook uw familieleden het risico lopen in de problemen te komen.

Als gevolg van de bovenstaande opmerkingen, rijzen er ernstige twijfels bij de door u ingeroepen vrees voor vervolging.

De geloofwaardigheid van uw vluchtmotieven wordt verder ondermijnd door flagrante omissies in uw verklaringen in de loop van uw asielpcedure. Zo is het zeer merkwaardig dat u tijdens het invullen van de vragenlijst van het CGVS bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) geen enkele allusie maakte op uw werk in de ngo-sector (zie CGVS, p.13 – Vragenlijst, vraag 2.10.b – Verklaring), terwijl u tijdens het gehoor meermaals alludeert dat uw problemen voortvloeiden uit uw werk als ngo-medewerker en een gesprek die u in die hoedanigheid had met de politicus Saadeq Al Labaan (zie CGVS, p.13, 14, 18, 18-19). Noch wanneer u werd gevraagd naar uw werk, noch wanneer u werd gevraagd naar uw problemen bij het invullen van de vragenlijst, verwijst naar uw werk voor ngo's. U vermeldde alleen het feit dat u een officier was in het voormalige leger en dat die werden opgepakt. Dat u hier nu andere redenen aan verbindt, doet ernstige twijfels rijzen over de oprechtheid van uw verklaringen, temeer daar u verschillende keren alludeert dat uw activiteiten doorwogen op het feit dat u voormalig officier was. Zo verklaart u op een bepaald moment dat officieren die niets hebben misdaan, waartoe u zichzelf rekent, niet worden lastiggevallen door de autoriteiten (CGVS p.19) en zegt u dat het feit dat u officier was, slechts een smoes was om u te arresteren (CGVS p.18). Dat u dan in de vragenlijst alleen naar uw functie in het voormalige leger verwijst, is weinig geloofwaardig. Ook het feit dat u bij het invullen van de vragenlijst de concrete aanleiding waarom u in het vizier van de autoriteiten, namelijk het gesprek met de politicus Saadeq Al Labaan, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas aangezien het om een zeer belangrijk feit in uw relaas gaat.

Hierbij aansluitend moet worden vastgesteld dat de kopie van het attest van Al Erada die u voorlegt, verder twijfels doen rijzen over de oprechtheid van uw asielaanvraag. Zo blijkt dat dit document een opvallende spellingsfout in de hoofding bevat waarbij de organisatie ('Al Erada Organization for Relief and Development') verkeerdelijk 'Al Erada Organization Of Aids And Development' wordt

genoemd. Dergelijke flagrante fouten in de hoofding van een document doet vermoeden dat dit geen authentiek document betreft. Het attest (dd.06/02/2012) werd namelijk pas na uw asielaanvraag (dd. 13/12/2011) en na het eerste interview bij DVZ (dd.12/01/2012), op uw verzoek opgesteld (zie Documenten, attest Al Erada Organization of Relief and Development, toegevoegd aan het administratief dossier). Het attest spreekt weliswaar over intimidaties en bedreigingen door de veiligheidsinstanties, maar specificeert vreemd genoeg niet over welke intimidaties en bedreigingen het precies ging (zie Documenten, attest Al Erada Organization of Relief and Development, toegevoegd aan het administratief dossier). De bewijswaarde van het attest is bijgevolg eerder relatief, te meer omdat een dergelijk document pas enige bewijskracht heeft wanneer het wordt ondersteund door coherente en aannemelijke verklaringen, wat in casu niet het geval is. Op basis van het attest kan bijgevolg niet worden geconcludeerd dat u omwille van uw werk binnen de ngo-wereld moet vrezen voor vervolging.

In het licht van het weinig geloofwaardige karakter van het door u ingeroepen vluchtrelaas, slaagt u er niet in aannemelijk een gegronde vrees voor vervolging te moeten koesteren in Irak. Vóór november 2011 verklaart u zelf geen problemen te hebben gekend sinds de val van het voormalige regime. Naast de betwiste incidenten uit november 2011, heeft u geen concrete indicaties dat u als gevolg van uw werk binnen de ngo-sector of omwille van uw werkzaamheden voor het voormalige leger wordt geïsoleerd met het oog op vervolging. Uw loutere verwijzing naar incidenten waarbij werknemers van ngo's of officiers van het voormalige leger slachtoffer werden van vervolging, kunnen, in het licht van bovenstaande vaststellingen niet aantonen dat u een gegronde vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie hoeft te koesteren.

Bovendien legt u geen enkel concreet begin van bewijs voor waaruit zou kunnen blijken dat u persoonlijk wordt geïsoleerd (zie CGVS, p.19).

Het Commissariaat-generaal is bijgevolg niet overtuigd dat u zich kunt beroepen op een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

De door u voorgelegde documenten veranderen niets aan bovenstaande appreciatie. De kopieën van uw identiteitsdocumenten, van uw diploma, uw gezinsfoto en het attest van de Al Raay-krant spreken zich niet uit over de door u ingeroepen vrees voor vervolging. De door u voorgelegde documenten met betrekking tot uw militaire carrière en uw werk binnen de ngo-wereld spreken zich uit over uw professionele activiteiten, maar tonen allerm minst aan dat u persoonlijk werd geïsoleerd met het oog op vervolging. In de kopie van het attest van Al Erada wordt wel vermeld dat u problemen had. Doch, gezien bovenstaande opmerkingen over dit document, en het feit dat dit slechts een kopie betreft, kan dit bovenstaande beoordeling van uw ingeroepen vrees niet ombuigen. De toegangkaart voor Noord-Irak bevestigt op zijn beurt enkel dat u op 2 december 2011 de grens met Noord-Irak bent overgestoken wat, zoals hierboven uiteengezet, kan allesbehalve overtuigen dat u een gegronde vrees voor vervolging hoeft te koesteren ten opzichte van de Irakese autoriteiten. De cd-rom waarop reportages staan over de arrestatie van oud-officieren bevestigt de door u geschetste golf van arrestatie eind 2011, maar bewijst allerm minst dat u persoonlijk werd geïsoleerd.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit de provincies Diyala in Centraal-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Diyala te worden beoordeeld.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in de provincie Diyala wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt dat de algemene veiligheidssituatie in Irak en ook in de provincie Diyala merkelijk verbeterd is. Verder wordt duidelijk vastgesteld dat er een verschuiving is van het type geweld dat nog voorkomt. Er wordt vastgesteld dat het terroristisch geweld is afgenomen en meer evolueert naar crimineel geweld en/of doelgericht geweld. Slechts sporadisch werden nog grootschalige bomaanslagen gepleegd in Diyala. Het risico om met geweld geconfronteerd te worden is voor het merendeel van de burgers die in de provincie Diyala leven, verminderd.

Ook het UNHCR meldt in haar rapport, "Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Iraq" van 31 mei 2012, dat de situatie in Irak in 2010 en 2011 stagneerde en dat er in 2011 een daling viel waar te nemen van het aantal burgerslachtoffers dat veroorzaakt wordt door bomaanslagen. Daarentegen stelt het UNHCR een stijging vast van het aantal doelgerichte aanslagen.

De laatste Amerikaanse troepen hebben op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied verlaten. Net als in de hoofdstad Bagdad deden de belangrijkste veiligheidsincidenten zich voor net na het vertrek van deze Amerikaanse troepen. In de eerste helft van 2012 werd de provincie Diyala slechts af en toe geconfronteerd met een grotere aanslag. Er is wel sprake van kleinschalige aanslagen, maar deze

zijn duidelijk doelgericht (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Irak- Diyala/Salahaddin" dd. 7 augustus 2012).

In Diyala is er sinds het vertrek van de Amerikanen aldus geen sprake van een uitzonderlijke opflakking van het geweld. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in de provincie Diyala subsidiaire bescherming toe te kennen.

Het geweld in de provincie Diyala is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt.

Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld in het aan de gang zijnde conflict in Irak en meer bepaald in de provincie Diyala dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in de provincie Diyala aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit de provincie Diyala actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Diyala aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet), van artikel 1, A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van de zorgvuldigheidsplicht en van de materiële motiveringsplicht, "*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*".

Hij verwijst naar de vluchtelingendefinitie in artikel 1 van het voormelde Verdrag van Genève en betoogt aan deze definitie te voldoen.

Verzoeker stelt dat hij geen ander onderduikadres had en dat zijn broer een afleidingsmanoeuvre gebruikte. Zijn verklaringen zijn waarachtig in het licht van de Iraakse gebruiken. Zijn jongere broer werd lang ondervraagd, hield vol dat verzoeker naar het buitenland was doch kon, omdat het verdacht is dat een vrouw met haar kinderen alleen zou moeten blijven in Irak, niet anders dan de verblijfplaats van verzoekers vrouw opgeven. Het is in de Arabische cultuur de gewoonte dat een vrouw die zonder man valt, terugkeert naar haar ouders. Gezien de politie voordien slechts was binnengevallen bij de nicht van verzoeker omdat er gezegd was dat verzoeker daar was, hoefden zij dit nu niet te vrezem.

Verzoeker benadrukt Irak te hebben verlaten via het KRG-gebied, een autonome regio. De bevoegdheidsverdeling volgens de grondwet is dat de federale regering enkel bevoegd is voor internationale materies. Verweerder duidt niet op welke informatie deze motivering is gebaseerd, zodat verzoeker dit niet weet. Na het doornemen van het dossier kan hij slechts gissen over welke informatie het gaat. Voor zover verweerder doelt op het ambtsbericht Irak in het dossier, wijst verzoeker op de foutieve interpretatie die hieraan werd gegeven. Het toegangsbeleid tot de KRG-regio is niet eenduidig. Voorts gaf verzoeker aan dat hij werd gezocht door de politie, merkt hij op dat het leger op bepaalde ogenblikken aanwezig is op wegen en grenzen en stelt hij dat hij met het leger geen problemen had. Verzoeker was niet zeker of hij op een lijst van verdachte personen staat maar heeft angst dat dit in de toekomst zal gebeuren. Volgens hem is niet voldaan aan de motiveringsplicht gezien hij maar kan gissen naar de toegepaste informatie en zijn middelen niet op genoegzame wijze kan uiteenzetten.

Verzoeker wijst erop dat men hem in de vragenlijst enkel vroeg naar zijn werk en dat zijn activiteiten in het kader van de ngo onbezoldigd waren. Hij meldde bij de aanvang van het gehoor bij het CGVS onmiddellijk dat hij nog een deel wenste te vertellen.

Verweerder houdt volgens verzoeker ten onrechte voor dat hij geen begin van bewijs bijbracht. Hij legde meerdere bewijzen voor. Bovendien oordeelde verweerder foutief over bepaalde documenten en moet bij de beslissing zorgvuldig tewerk worden gegaan. Verzoeker legde een document neer van de ngo Al-Aradaa Organization for Relief & Development. Hierop staat Aid in plaats van Relief doch de Arabische naam die wordt vermeld is wel steeds dezelfde. Het verschil in vertaling is te wijten aan het gegeven dat deze naam verschillend werd vertaald bij de registratie in 2009 en 2012. Soms worden op bepaalde stukken zelfs verschillende vertalingen toegepast. Ter staving legt verzoeker twee registratiecertificaten neer van voormelde organisatie. Tevens legt hij opnieuw het attest neer dat door deze organisatie werd uitgereikt en zijn problemen bevestigt. Dit toont aan dat verweerder niet op de hoogte is van de Iraakse cultuur. Zelfs in NGO's en overheidsinstanties wordt het Engels onvoldoende beheerst en komen zulke vertalingen frequent voor. Verzoeker wist zelfs te vertellen dat de Iraakse organisaties een tijdje moesten wachten op een nieuwe wet en de hernieuwing van hun certificaten.

Verzoeker voert aan dat hij een meervoudig risicoprofiel vertoont als ex-militair en als persoon die werkzaam was voor NGO's. Dit profiel wordt niet betwist doch genegeerd door verweerder. Verzoeker verwijst naar de documenten die hij betreffende voormeld profiel neerlegde en stelt dat uit objectieve informatie, afkomstig van UNHCR, van Human Rights Watch en van andere bronnen, blijkt dat hij ingevolge dit profiel vervolging riskeert. Bovendien kan een gegronde vrees ook blijken uit hetgeen kennissen en vrienden in een soortgelijke situatie meemaakten. Verzoeker werd er recent van op de hoogte gebracht dat één van zijn collega-officieren bezweek aan verwondingen ingevolge marteling in de gevangenis. Ten gevolge hiervan waren er protesten op 4 januari 2013. Ter staving legt hij een cd-rom neer. Volgens verzoeker is het onbegrijpelijk dat verweerder, gezien zijn risicoprofiel, voorhoudt dat hij geen risico loopt. Dit profiel is een vaststaand gegeven dat moet worden onderzocht. Verweerder hield hiermee geen rekening, stelde hierover weinig vragen en liet na zich hierover te informeren.

2.1.2. Ter terechtzitting legt verzoeker een kleurenafdruk van een foto met tekst neer (rechtsplegingsdossier, stuk 12).

2.2.1. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.2. De Raad dient inzake de asielaanvraag een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.4. Verzoeker voert een vrees voor vervolging aan jegens de Iraakse autoriteiten doch de geloofwaardigheid van deze vrees wordt ondermijnd doordat hij hieraan uiteenlopende redenen verbond bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) en in de vragenlijst. Bij het CGVS liet hij, zoals blijkt uit de in de bestreden beslissing terecht aangehaalde verklaringen, meermaals uitschijnen dat zijn problemen voortvloeiden uit zijn activiteiten als NGO-medewerker en het gesprek dat hij in deze hoedanigheid had met een politicus. Hij gaf daarbij duidelijk aan dat officieren die niets hadden misdaan tijdens het voormalige regime, waaronder hij zichzelf rekende, niet worden lastig gevallen door de autoriteiten, alsmede dat het feit dat hij officier was maar een smoes was om hem te arresteren. In de vragenlijst repte hij over activiteiten voor een NGO echter met geen woord en vermeldde hij evenmin het gesprek dat hij in dit kader had met een politicus en dat volgens hem de concrete aanleiding vormde voor het feit dat hij in het vizier kwam van de autoriteiten (administratief dossier, stuk 12, vragenlijst p.3).

Verzoeker tracht deze flagrante omissies ten onrechte te vergoelijken door te stellen dat hij zijn activiteiten binnen de NGO-sector niet als werk beschouwde omdat deze onbezoldigd waren. Vooreerst kan deze uitleg niet worden gerijmd met zijn verklaringen bij het CGVS, waar hij omtrent zijn activiteiten in de NGO-sector verklaarde: *“Dat was mijn job”* en waar hij preciseerde dat hij geen andere jobs had (administratief dossier, stuk 5, p.8). Verder kreeg verzoeker reeds bij het CGVS de kans om een verklaring te bieden voor voormelde omissies en stelde hij in dit kader slechts dat hij het niet had over zijn werk omdat hij dacht dat hij tijdens het interview bij het CGVS zijn activiteiten bij de NGO kon uiteenzetten (*ibid.*, p.13). Redelijkerwijze kan hoe dan ook worden aangenomen dat verzoeker zijn activiteiten voor de NGO, nog daargelaten de vraag of hij deze al dan niet beschouwde als zijn werk, zou hebben vermeld in de vragenlijst en dat hij in deze vragenlijst tevens melding zou hebben gemaakt van zijn gesprek met een politicus indien hij dacht dat deze activiteiten en dit gesprek aan de oorsprong lagen van zijn problemen. Van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag namelijk worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielpprocedure. Ondanks dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan worden aangenomen dat verzoeker dermate essentiële elementen als zijn activiteiten voor de NGO en het gesprek met een politicus hierin zou hebben vermeld. Tevens blijkt dat verzoeker deze elementen niet enkel onvermeld liet en deze niet vermeldde wanneer hem naar zijn beroep werd gevraagd, en hij ook uitdrukkelijk en eenduidig ontkende dat hij actief was in een organisatie, vereniging of partij (administratief dossier, stuk 12, vragenlijst, p.3). Dit klemt des te meer aangezien hij aanvoert een risicoprofiel te hebben omwille van zijn werkzaamheden voor een NGO.

Verzoeker legde bovendien uiterst vage verklaringen af omtrent de ondervraging van zijn broer M. door de Iraakse autoriteiten. Hij bleek niet in staat te preciseren door wie of door welke overheidstroepen zijn broer werd gearresteerd, wist niet door welke politiedienst zijn broer werd ondervraagd en kon niet aangeven door hoeveel personen deze werd ondervraagd (administratief dossier, stuk 5, p.19-20). Redelijkerwijze kan nochtans worden aangenomen dat verzoeker zich zou hebben geïnformeerd over door wie hij precies werd gezocht.

Daarenboven is de door verzoeker geschetste gang van zaken in het geheel niet aannemelijk. In de bestreden beslissing wordt met recht vastgesteld dat het merkwaardig is dat verzoekers broer M., wanneer deze werd ondervraagd, het adres van verzoekers schoonouders zou doorgeven aan de veiligheidsdiensten terwijl hij wist dat verzoeker op dit adres was ondergedoken. Het is in dit kader niet aannemelijk dat zijn broer enerzijds de Iraakse autoriteiten op het verkeerde been wilde zetten doch anderzijds deze autoriteiten impliciet naar verzoekers schuilplaats zou leiden. Uit verzoekers verklaringen, zoals terecht aangehaald in de bestreden beslissing, blijkt dat er een golf van arrestaties van ex-militairen plaatsvond, dat de Iraakse autoriteiten reeds naar hem op zoek waren en dat deze reeds in de woning van zijn nicht waren binnengevallen nadat zij getipt waren dat verzoeker in dit huis aanwezig was. Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoekers broer in deze context voorzichtiger zou omspringen met de informatie over verzoekers schuilplaats. Het viel immers te verwachten dat de autoriteiten, indien deze verzoeker daadwerkelijk wilden vinden, dit zouden betrachten via zijn echtgenote en kinderen. De blote bewering dat het in Irak de gewoonte is dat een vrouw terugkeert naar haar ouders kan aan voormelde vaststellingen geen afbreuk doen, te meer daar het in het licht van deze bewering en aangezien aangenomen kan worden dat de autoriteiten verzoeker

zouden trachten op te sporen via zijn vrouw, hoegenaamd niet geloofwaardig is dat verzoeker uitgerekend bij zijn vrouw en schoonouders zou onderduiken.

Nog minder geloofwaardig is het dat verzoeker, zelfs nadat zijn broer het adres waar hij ondergedoken zat aan de Iraakse autoriteiten zou hebben verstrekt, daar nog gedurende meer dan tien dagen zou blijven. Dit klemt nog des te meer daar hij blijkens zijn terecht aangehaalde verklaringen in de bestreden beslissing zelf duidelijk te kennen gaf dat hij verwachtte dat de Iraakse autoriteiten ieder moment konden binnenvallen in de woning van zijn schoonouders.

Dient bovendien te worden opgemerkt dat verzoeker dacht dat hij geseind stond, daar waar hij aangaf: *“Ten eerste is mijn naam verspreid bij verschillende eenheden om me te arresteren (...)”*, verklaarde: *“Ik was bang dat mensen ons in de gaten hielden. Ik was bang dat mijn naam overal bij de controleposten verspreid waren”* en even verder nogmaals aangaf dat hij vermoedde dat hij geseind stond, dat zijn naam door de overheid overal werd verspreid en dat zijn naam op de door de overheid opgestelde lijst stond die bij controleposten wordt gehanteerd (*ibid.*, p.17, 21-22). Verzoekers handelwijze kan met deze verklaringen echter geenszins worden gerijmd. Zo is het niet aannemelijk dat hij, indien hij werkelijk problemen vreesde met de Iraakse autoriteiten, het risico zou nemen om gewoon met zijn gezin en per wagen naar Bagdad te vluchten, goed wetende dat er onderweg identiteitscontroles mogelijk waren. Tekenend in dit kader is zijn verklaring: *“Blijkbaar heeft God ons geholpen om zonder problemen door te gaan”* (*ibid.*, p.15, 23). Evenmin is het aannemelijk dat hij nadien met zijn eigen documenten en op legale wijze de grens naar het KRG-gebied zou oversteken en vanuit Erbil per vliegtuig het land zou verlaten. Dat hij zich herhaaldelijk aanbood bij de autoriteiten valt immers bezwaarlijk te rijmen met zijn beweerde vrees jegens deze autoriteiten. Gelet op zijn vermoeden dat hij geseind stond, liep hij blijkens de landeninformatie in het administratief dossier (stuk 16) minstens het risico dat hij bij het binnenkomen in de KRG-regio zou worden onderschept.

Verzoeker laat verder de bestreden motivering volledig ongemoeid waar wordt vastgesteld dat (i) het opvallend is dat de veiligheidsdiensten, ondanks dat dit adres aan hen werd verstrekt door verzoekers broer, het huis van zijn schoonouders ongemoeid lieten en dat er na 20 november 2011 geen indicaties waren dat verzoeker of zijn familieleden werden gevisieerd, hetgeen allerm minst wijst op een vervolging in de zin van het Verdrag van Genève nu ervan kan worden uitgegaan dat de autoriteiten meer stappen zouden zetten om verzoeker op te sporen indien zij hem daadwerkelijk viseerden; (ii) het opmerkelijk is dat verzoeker, denkende dat hij geseind staat en door de autoriteiten wordt gevisieerd, zijn familie gebruik liet maken van zijn identiteitsdocumenten en identiteitsgegevens bij door de staat georganiseerde procedures en administratieve zaken, hetgeen ook hen in problemen zou kunnen brengen. De voormelde motivering vindt steun in het administratief dossier, is pertinent en terecht en wordt, daar zij door verzoeker wordt weerlegd noch betwist, door de Raad overgenomen.

Het geheel van de voormelde vaststellingen volstaat om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers asielrelaas.

De neergelegde documenten vermogen niet de teloorgegangene geloofwaardigheid van dit relaas te herstellen.

Wat betreft het attest van de organisatie Al Erada waarin wordt bevestigd dat verzoeker problemen kent dient te worden vastgesteld dat dit slechts wordt neergelegd in de vorm van een kopie, zodat hieraan, gelet op de manipuleerbaarheid van kopieën, geen bewijswaarde kan worden gehecht (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlage 18; administratief dossier, stuk 15: documenten, nr.11). Ten aanzien van dit stuk kan bovendien worden opgemerkt dat het opmerkelijk is dat in de hoofding de Engelse naam van deze organisatie wordt weergegeven als *“Al Erada Organisation Of Aids And Development”* en als *“Al erada org. Of aids and development”*, alsmede dat deze wordt afgekort als E.O.A.D. Waar verzoeker dit tracht toe te schrijven aan het gegeven dat deze organisatie voorheen, in 2009 geregistreerd werd als *“Al Aradaa organization for Aid&Development”*, waarna deze in 2012 geregistreerd werd als *“Al-Erada Organization for Relief and Development”*, dient te worden opgemerkt dat deze uitleg de voormelde anomalie niet kan verklaren. Vooreerst brengt hij ook de registratiecertificaten die hij ter staving hiervan neerlegt slechts bij in de vorm van kleurenkopieën, zodat hieraan, gelet op de manipuleerbaarheid van zulke kopieën, geen bewijswaarde kan worden toegekend (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlagen 3 en 17). Verzoeker laat inzake dit attest bovendien de terecht vaststellingen onverlet dat (i) dit een gesolliciteerd karakter vertoont daar waar dit werd opgesteld op zijn verzoek en na het indienen van zijn asielaanvraag, (ii) het bevreemdend is dat hierin niet wordt gepreciseerd van welke bedreigingen en intimidaties verzoeker slachtoffer werd; (iii) aan zulk attest

slechts enige bewijswaarde kan worden gehecht indien dit wordt neergelegd in het kader van een geloofwaardig relaas, hetgeen *in casu* niet het geval is.

Betreffende de overige stukken zoals opgenomen in het administratief dossier (stuk 15: documenten), dient te worden opgemerkt dat hieruit niet kan worden afgeleid dat verzoeker persoonlijk wordt geïdendeerd of een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren jegens de Iraakse autoriteiten.

Nog daargelaten dat de tekst op de ter terechtzitting neergelegde afdruk van een foto niet vergezeld is van een voor eensluidend verklaarde vertaling overeenkomstig artikel 8 PR RvV, zodat het de Raad onmogelijk is verzoekers verklaringen inzake dit stuk na te gaan, kan ook ten aanzien van deze afdruk worden opgemerkt dat hieruit geenszins blijkt dat verzoeker persoonlijk wordt geïdendeerd of een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren jegens de Iraakse autoriteiten. Behoudens verzoekers bewering dat zij een vergelijkbaar profiel zouden vertonen, blijkt immers uit verzoekers gezegden wanneer hij ter terechtzitting werd gehoord overeenkomstig artikel 14 PR RvV dat hij en de hierop afgebeelde persoon niets gemeenschappelijk hebben en geen onderlinge band vertonen.

Voor zover verzoeker nog verwijst naar zijn risicoprofiel als ex-militair en als medewerker van een NGO, dient te worden opgemerkt dat deze verwijzing niet kan volstaan om in zijn hoofde het bestaan aan te tonen van een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging. De informatie die verzoeker ter staving hiervan neerlegt is immers van louter algemene aard, heeft geen betrekking op zijn persoon en kan geenszins volstaan om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geïdendeerd of vervolgd. Hoger werd reeds vastgesteld dat het niet aannemelijk is dat verzoeker bij het invullen van de vragenlijst geen melding maakte van zijn werkzaamheden voor een NGO, hetgeen des te meer klemt aangezien hij aanvoert dat dit een risicoprofiel is. Indien hij daadwerkelijk dit profiel had, dient aangenomen te worden dat dit profiel een impact zou hebben gehad op zijn leven in Irak.

Uit de informatie blijkt tevens dat personen met het profiel van ex-militair en/of NGO-medewerker een verhoogd risico lopen om te worden geïdendeerd in zijn land van herkomst doch hieruit kan niet worden afgeleid dat het risico dermate groot is dat verzoeker ingevolge een loutere aanwezigheid in zijn land ernstige problemen riskeert. Verzoeker toont, gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van de concrete problemen die hij ingevolge zijn profiel beweert te hebben ondervonden, dan ook niet *in concreto* aan dat hij omwille van zijn profiel bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geïdendeerd. De cd-rom die verzoeker bij het verzoekschrift voegt (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlage 6) kan in dit kader evenmin volstaan. Verzoeker toont niet aan dat de hierop afgebeelde persoon één van zijn naaste ex-collega's zou zijn, dat hij hiermee enige band vertoont of dat hij ingevolge deze band eveneens problemen riskeert met de autoriteiten. Bovendien kan in dit kader worden verwezen naar de reeds hoger gedane vaststelling dat verzoeker bij het CGVS zelf uitdrukkelijk verklaarde dat officieren die niets hadden misdaan tijdens het voormalige regime, waaronder hij zichzelf rekende, niet worden lastig gevallen door de Iraakse autoriteiten.

2.2.5. In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.6. Gelet op het voormelde, kan de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht niet worden aangenomen.

2.2.7. Verzoekers eerste middel is ongegrond.

2.3.1. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, *“de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (subsidiare bescherming)”* en de materiële motiveringsverplichting, *“minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”*.

Hij benadrukt dat zijn identiteit en herkomst niet worden betwist, citeert uit de landeninformatie zoals opgenomen in het administratief dossier en haalt een aantal persberichten aan omtrent de algemene veiligheidssituatie in Diyala. Het geweld is er volgens hem specifiek van aard, daar waar er herhaalde bomaanslagen plaatsvinden waarbij wekelijks tientallen doden vallen. Voorts stelt hij dat de situatie er valt onder de noemer gevechten en betoogt hij dat deze gevechten voortdurend zijn, gezien zij voorkomen met regelmatige frequentie en de strijd tussen de terreurbewegingen en de overheid blijft doorgaan. Er worden bepaalde risicogroepen geïdendeerd maar er vallen wel duizenden onschuldige

burgerslachtoffers. Verzoeker stelt zich de vraag hoeveel dodelijke burgerslachtoffers er moeten vallen om te kunnen spreken van een hoog risico. Hij stelt dat het aantal burgerslachtoffers in Irak in 2011 is gestegen, citeert uit een e-mail van Iraq Body Count over het verschil tussen hun cijfers en deze van de overheid en betoogt dat de redenering van verweerder bevreemdend is. Hoewel deze zelf opmerkt dat de situatie stagneert wordt geen subsidiaire bescherming meer geboden aan mensen uit "Bagdad". Objectief gezien is de situatie in Irak niet positief gewijzigd en lijkt deze onstabiel dan enkele maanden geleden. Aldus is er geen reden om personen afkomstig van Irak minder bescherming te bieden dan "twee maanden geleden", is het verschil in behandeling niet gerechtvaardigd en is het gelijkheidsbeginsel geschonden.

Verzoeker meent dat het asielbeleid van andere Europese landen irrelevant is nu verweerder de Belgische wetgeving moet respecteren en de Belgische wetgever ervoor koos om een ruimere bescherming toe te kennen dan EU-landen. Het woord 'individuele' zoals opgenomen in artikel 15, c) van de voormelde richtlijn werd in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet niet opgenomen.

2.3.2. Verzoeker voert in een derde middel de schending aan van artikel 10 en 11 van de Grondwet, het gelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht, "minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering".

Volgens hem geeft de plotse, ongegronde wijziging in het beleid van verweerder aanleiding tot willekeur. Verweerder krijgt geen termijn opgelegd waarbinnen een dossier moet worden behandeld. Dit heeft tot gevolg dat personen die op hetzelfde moment Irak ontvluchtten een verschillende beslissing kunnen krijgen. "De toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is een loterij, aangezien er geen rekening wordt gehouden met de datum van aankomst van de kandidaat-vluchtelingen". Verzoeker is één van de pechvogels die na het jaareinde van 2011 een beslissing kreeg en aan wie de subsidiaire beschermingsstatus niet werd toegekend. Er is geen objectieve reden waarom hij langer moest wachten op zijn gehoor bij het CGVS. Hij wordt dus ongelijk behandeld ten aanzien van landgenoten die op hetzelfde ogenblik of zelfs later in België zijn aangekomen.

2.4.1. Inzake de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht kan dienstig worden verwezen naar het gestelde dienaangaande sub 2.2.

2.4.2. Nog daargelaten dat verzoeker *in casu* geenszins aan de hand van feitelijke en concrete gegevens aantoont dat gelijkaardige situaties ongelijk worden behandeld, dient inzake de aangevoerde schending van artikel 10 en 11 van de Grondwet en het gelijkheidsbeginsel, en de stelling dat rekening zou moeten worden gehouden met de datum van asielaanvraag door de kandidaat-vluchtelingen, te worden opgemerkt dat iedere asielaanvraag afzonderlijk en op individuele wijze moet worden onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de asielzoeker. Bovendien betreft het steeds de beoordeling van de situatie in het land van herkomst zoals deze bestaat op het ogenblik van de beslissing inzake de asielaanvraag en dus niet, zoals verzoeker laat uitschijnen, zoals deze bestaat op het ogenblik van de indiening van deze aanvraag. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt in elk stadium van de asielprocedure. Feiten en elementen eigen aan elke concrete asielaanvraag zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier.

2.4.3. Verzoeker toont, gelet op de sub 2.2.3 gedane vaststellingen dienaangaande, niet aan dat hij op basis van de elementen ten grondslag van zijn asielrelaas of zijn profiel in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker kan voorts niet worden gevolgd in zijn betoog omtrent de algemene veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst, Diyala. Hij stipt weliswaar met recht aan dat zich aldaar nog veiligheidsincidenten voordoen doch uit de omstandige en gedetailleerde informatie in het administratief dossier, waarin de veiligheidssituatie in verzoekers regio van herkomst uitgebreid en nauwgezet wordt geanalyseerd en waarbij terdege wordt rekening gehouden met het gegeven dat aldaar nog veiligheidsincidenten plaatsvinden, blijkt dat, de diverse objectieve elementen (het aantal gevallen burgerslachtoffers, het aantal incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de partijen in het conflict, de doelwitten die daarbij beoogd worden, zelfmoordaanslagen in burgerwijken, ...) in acht genomen, de situatie aldaar niet van aard is dat zij beantwoordt aan het bepaalde in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet (administratief dossier, landeninformatie). Op basis van het geheel van de informatie zoals opgenomen in het dossier dient, te meer daar verzoeker verklaarde dat zijn ouders in zijn regio van herkomst geen

problemen ondervinden (administratief dossier, stuk 5, p.5), aldus te worden besloten dat in hoofde van verzoeker geen reëel risico op ernstige schade voorhanden is in de zin van voornoemd wetsartikel.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, toont verzoeker, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.4.5. Verzoekers tweede en derde middel zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie mei tweeduizend dertien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS